

— Кой си ти? — запита го офицерът.

— Азъ се казвамъ Сава Македону, Раковски.

— Какво диришъ тука?

— Спрете проливането на невинна кръвъ!

Задъ ромънския офицеръ се изпжчи Вучичъ.

— Той е главатаръ на бунтовниците, на хайдутитъ...

— Тъ сж мой братя, а ти си разбойникъ, който ни измами!

— крѣсна Раковски и измъкна пищова си.

Но въ този мигъ, другарътъ на Раковски, Ставри гръмна върху Вучича и го повали съ вѣрния си прицелъ.

— Умри, злодеецо!

Войниците се втурнаха и вързаха Раковски и Ставри. Подкараха ги къмъ Браила. Гърмежитъ утихнаха. Дунавътъ понесе алена, червена кръвъ. Корабътъ се чернѣеше въ нощта, като черната съвѣсть на коварния сърбинъ...

Звезделинъ Цоневъ

Народътъ

Следъ мжкитъ, които ти изпита
отъ старо време и до днешенъ день —
сега земята ти е по-честита,
и ти отново пакъ си възроденъ.

А въ пжтя буренъ на възходъ и слава,
на героизъмъ, на борби безброй —
ти много свѣтли подвизи остави,
победи трайни съ кръвъ написа въ бой.

Затуй си ти на башинъ край закрилникъ —
народъ възторженъ, бодъръ, вдъхновенъ,
затуй вървишъ напредъ, и смѣлъ, и силенъ,
къмъ новъ възходъ, къмъ твоя свѣтълъ день!

Нанчо Савовъ